

HỒI 5 ĐOẠN NGHĨA

Cái tin Đàm Vĩnh Hưng giải thoát cho Đoàn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng đào thoát khỏi thiên lao Thiếu Lâm nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ làm chấn động cả võ lâm. Trong lúc đó thì Vĩnh Hưng đang có mặt tại Hàm Đan trấn.

Hà Dự chuốc rượu vào chén Vĩnh Hưng. Đã uống trọn hết năm cân rượu nhưng tuyệt nhiên Vĩnh Hưng vẫn chưa muốn thôi. Những lời đồn đãi đều đến tai Vĩnh Hưng, bất giác hồi tiếc đã chơi ván bạc với Thảm Mộc Phong.

Vĩnh Hưng vừa bung chén rượu, chưa kịp đưa lên miệng thì hai vị đạo sĩ Võ Đang phải bước vào. Hai người nhìn Vĩnh Hưng. Vĩnh Hưng buông tiếng thở dài đặt chén rượu xuống bàn nhìn hai vị đạo sĩ nói:

- Mộc Chân đạo trưởng và Mộc Giác đạo trưởng đi tìm tại hạ?

Mộc Chân vuốt râu rồi nói:

- Đàm công tử biết Mộc Chân và Mộc Giác bản đạo tìm công tử, hẳn đã đoán ra mục đích của chúng tôi vì sao đi tìm công tử.

Vĩnh Hưng gượng cười đứng lên, bước thẳng đến trước mặt Mộc Chân và Mộc Giác, Vĩnh Hưng nói:

- Hẳn nhị vị đạo trưởng cũng sẽ đem đạo lý võ lâm để buộc tại hạ phải quy án.

Mộc Giác nói:

- Không ngoài chuyện đó. Bản đạo tìm công tử vì đạo lý võ lâm.

- Tại hạ làm chuyện tự biết mình phải sửa, không cần các vị phải huấn thị.

Mộc Chân nói:

- Đàm công tử đã từng là thượng khách của Võ Đang. Võ Đang đã từng lấy nghĩa đãi công tử, nay phải dụng luật võ lâm đối lại, nếu công tử còn vị nghĩa của Võ Đang thì hãy theo chúng tôi đến Tụ Nghĩa sơn trang để làm rõ trắng đen.

Vĩnh Hưng buột một tiếng thở dài:

- Được, tại hạ sẽ đến Tụ Nghĩa sơn trang với nhị vị đạo huynh.

Hà Dự bước đến nói:

- Đàm công tử... Đừng đi theo họ... Nhứt định họ sẽ không để cho công tử được yên đâu Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Một canh bạc Đàm Vĩnh Hưng phải trả giá đắt như thế này đó. Hà huynh phải nhớ Vĩnh Hưng rời thảo trang của Hà Dự theo chân hai vị đạo trưởng đến Tụ Nghĩa sơn trang. Vĩnh Hưng có cảm tưởng như tất cả mọi bang phái trên giang hồ đều có mặt tại Tụ Nghĩa sơn trang.

Trong đại sảnh, gồm các vị trưởng tôn của võ lâm như Phương trượng Thiếu Lâm Huyền Không đại sư, Chân Tử đạo trưởng, trưởng môn Võ Đang phái, Không Không Hành, trưởng môn Côn Luân phái. Tạ Đình Bang, trưởng môn Trung Sơn phái, Vô Thiếu Kỳ, trưởng môn Hành Sơn phái, Hằng Sơn thì có Diệu Tịnh sư thái cùng bốn ni cô, ai cũng khoác vẻ mặt thâm trầm.

Ngoài các phái lớn có các bang hội như Bang chủ Cái bang Cừu Nại, Danh gia đệ nhất kiếm Dương Quân Bảo, Đạo chủ Đạo môn Tôn Bá Trạch. Bang chủ Thần Phục bang Gia Kính Hào... Ngoài những kẻ thanh danh đó còn không ít các vị bang chủ khác Cứ như Tụ Nghĩa sơn trang là nơi hội ngộ tất cả võ lâm quần hào.

Vĩnh Hưng bước vào ôm quyền xá mọi người rồi nói:

- Tại hạ không ngờ chuyện mình làm lại kinh động đến võ lâm giang hồ khiến cho các y!

Chân Tử đạo trưởng giũ phất trần đứng lên nhìn Vĩnh Hưng nghiêm giọng nói:

- Hành động của Đàm công tử khiến cho quần hùng võ lâm phải phẫn nộ, công tử có biết không? Công tử thừa biết Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng là kẻ ác nhân, giết người không góm tay. Y đã từng là sát thủ kiếm vương của Thảm Mộc Phong. Kiếp họa trước đây của võ lâm còn sờ sờ trước mắt. Công tử không nghĩ đến đại họa cho võ lâm mà ngang nhiên phóng thích tên ác nhân đó. Hành động của công tử giải thích sao đây đối với quần hào chứ?

Hướng về phía Chân Tử đạo trưởng, Vĩnh Hưng ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ có chuyện khó xử không thể nói ra được, nhưng con trăng sau, tại hạ sẽ đem Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng giao nộp về cho Thiếu Lâm tự. Tại hạ làm như vậy được chứ?

Chân Tử đạo trưởng vuốt râu lắc đầu:

- Công tử giải thoát cho Đoạn Hồn Tử Kiếm rồi lại bắt y về giao nộp lại. Quả thật là khó tin thật. Sự thật như thế nào phía sau hành động của công tử... Công tử mau nói cho mọi người biết.

- Tại hạ không thể nói được.

Huyền Không đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- A di đà Phật... Đàm công tử không nói ra, đã quá xem thường đồng đạo võ lâm rồi.

Công tử có ý gì khi giải thoát cho Đoạn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng chứ?

- Cho Đoàn Hồn Tử Kiếm một thời gian ngắn được tự do các vị chương môn quan trọng như vậy sao? Tại hạ đã hứa sẽ đem hắn về giao nộp lại cho Thiếu Lâm là sẽ giao nộp. Chuyện đó các vị đừng lo, điều tại hạ lo lắng không phải là chuyện giải thoát cho Đoàn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng, mà chính là kiếp trùng trùng đang ở trên đầu các vị đó - A di đà Phật... Đàm công tử nói vậy có ý gì?

- Tại hạ không thể nói được, nhưng rồi tự các vị sẽ biết thôi.

Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào đứng lên gần giọng nói:

- Các vị chương môn chẳng cần gì phải nói với hắn cả. Hắn đã ngang nhiên giải thoát cho Đoàn Hồn Tử Kiếm thì hắn phải thế vào chỗ của trọng phạm thôi. Khi nào chúng ta bắt được Giang Hùng sẽ tính chuyện phán xử hắn.

Gia Kính Hào nói xong, tăng hắng một tiếng.

Đàm Vĩnh Hưng nhìn Gia Kính Hào:

- Gia Kính Hào Thần Phục bang chủ nói rất hay, nhưng không biết có làm được không.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Tại hạ thiết nghĩ Gia Kính Hào bang chủ không đủ bản lĩnh thực hiện lời noi vừa rồi đâu - Một mình ta làm không được thì cả võ lâm buộc người phải cúi đầu thuận phục như Đoàn Hồn Tử Kiếm năm xưa vậy.

- Bang chủ nghĩ vào số đông có thể khuất phục được tại hạ ư? Đoàn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng thì có thể bị các vị bắt giam, nhưng tại hạ thì khó lắm...

Vĩnh Hưng gắt giọng nói:

- Rất là khó, bởi vì tại hạ không có đủ đảm lược sống trong thạch lao như Giang Hùng.

Nhìn lại Huyền Không đại sư và Chân Tử đạo trưởng, Vĩnh Hưng ôn nhu nói tiếp:

- Nhị vị trưởng tôn. Tại hạ hứa sẽ đem Giang Hùng về Thiếu Lâm tự tự khắc sẽ thực hiện lời hứa của mình. Mong nhị vị trưởng tôn cho Đàm mỗ cơ hội này.

Huyền Không đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Bản tăng nể mặt thí chủ đã tuyên thệ không can dự vào chuyện thị phi trong võ lâm, sẽ nói với quần hào cho thí chủ cơ hội này. Mong thí chủ đừng quên lời đã hứa.

Vĩnh Hưng ôm quyền:

- Đa tạ đại sư.

Huyền Không đại sư lần chuỗi hạt đứng lên hướng mặt về phía quần hùng võ lâm:

- A di đà Phật... Chư vị thí chủ... Đàm công tử đã nói rồi. Bàn tăng thiết nghĩ nên cho Đàm công tử một cơ hội để người không cho võ lâm dồn người vào tử lộ. Nếu sau này Đàm thí chủ không thực hiện lời hứa thì cũng không thể nào trách được quần hùng.

Chân Tử đạo trưởng nhìn Vĩnh Hưng rồi quay sang Huyền Không đại sư:

- Bàn đạo cùng một ý với đại sư. Mong Đàm công tử đừng quên lời giao kết với quần hào.

Vĩnh Hưng vừa dợm bước quay lưng thì Thần Phục bang chủ Gia Kính Hào đứng lên. Y gần giọng nói:

- Đàm túc hạ chưa đi được đâu.

Nhìn lại Gia Kính Hào, Vĩnh Hưng nói:

- Bang chủ Gia Kính Hào còn điều gì muốn chi giáo tại hạ?

- Gia mõ rất muốn biết bản lĩnh của Đàm công tử như thế nào mà lại ngang nhiên đối đầu với quần hùng võ lâm. Xem chừng trong mắt của công tử, võ lâm Trung nguyên chẳng là gì cả.

- ĐÓ là ý của bang chủ chứ tại hạ chẳng có ý đó. Còn bang chủ muốn huấn thị để biết bản lĩnh tại hạ, Đàm mõ xin được thọ nhận.

- Được Gia mõ chẳng bao giờ khách sáo.

Gia Kính Hào vừa nói vừa phi thân ra. Vừa trụ thân gã vừa nói:

- công tử sẽ được biết Thần Phục bang của Gia mõ như thế nào.

Cùng với lời nói đó, Gia Kính Hào vươn hữu thủ thông thẳng tới mặt Vĩnh Hưng.

Trả công của gã ửng sắc xanh mon, tất nhiên quần hùng ai cũng đều biết Thần Phục bang chủ là cao thủ kỳ tuyệt sử dụng Thanh Ma Thần Chủ, thứ binh khí tàn độc và tàn nhẫn đã từng lấy mạng biết bao nhiêu cao thủ hắc đạo, mới lập ra Thần Phục bang.

Trảo thủ của Gia Kính Hào thộp đến, Vĩnh Hưng điềm luân đầu quạt vào giữa tâm trung bản thủ của gã.

Khi đầu ngọn thiết phiến chạm vào tâm trung Trảo công, thì hữu thủ của gã bang chủ Thần Phục bang hơi thụng lại. Y toan võ tiếp ngọn Trảo thứ hai nữa, nhưng ngọn thiết phiến lại nhanh hơn, điềm thốt vào tâm gã.

Gia Kính Hào giật mình, buộc phải thôi bộ để tránh thế điềm của đối phương.

Nhưng y vừa thôi bộ thì cảm nhận có một luồng nhu phong thổi nhẹ qua người.

Khi nhìn lại thấy Vĩnh Hưng đang xòe quạt phe phẩy. Vĩnh Hưng phe phẩy quạt và nói:

- Lần sau Bang chủ muốn giao đấu với tại hạ thì phải dụng giáp y mới được đó.

Gia Kính Hào nghe Vĩnh Hưng nói câu này, bất giác nhìn lại mình. BỘ trang phục bang chủ của gã bị xẻ dọc một đường dài từ trên đến tận thắt lưng.

Mặt biến sắc vừa thẹn vừa giận, nhưng Gia Kính Hào chẳng thốt được câu nào.

Vĩnh Hưng nhìn gã mỉm cười:

- Bản lĩnh của tại hạ chỉ có thế thôi.

Vĩnh Hưng nói xong quay bước rời Tụ Nghĩa sơn trang. Ra khỏi Tụ Nghĩa sơn trang, Vĩnh Hưng giật mình khi thấy có chiếc bóng tăng lướt nhanh qua mặt mình.

Tăng y lập lủng trước mặt Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng bối rối:

- Sư phụ...

- A di đà Phật... ĐỒ đệ hãy theo bản tăng lên Long trì cốc.

Nói dứt câu bóng tăng bào vụt cái đã mất hút ngay trong tầm mắt của Vĩnh Hưng.

Long trì cốc.

Vĩnh Hưng đến Long trì cốc mà trong lòng không khỏi hồi hộp lo âu. Tòa thảo cốc nằm giữa những hàng tùng cao ngất như thể chúng có ý đâm thủng bầu trời xanh phía trên.

Vĩnh Hưng miễn cưỡng đi vào gian thảo cốc.

Ngồi trên bồ đoàn là một vị cao tăng dáng người gầy đét như thể chỉ còn có da bọc lấy xương. Sắc mặt vừa khổ hạnh vừa khe khắt, lẫn nét uy nghi với uy quang sáng ngời.

Đàm Vĩnh Hưng bước vào thảo cốc, quỳ xuống hành lễ:

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

ánh mắt đầy thần uy của vị cao tăng điểm vào mặt Đàm Vĩnh Hưng, người từ tốn nói:

- A di đà Phật... ĐỒ đệ biết vì sao bản tăng cho dời người đến đây không?

Vĩnh Hưng bối rối dập đầu:

- Đệ tử biết tội, xin tôn sư trừng phạt.

- Bàn tăng biết võ lâm là một chốn tranh danh đoạt lợi, với hận thù nối tiếp hận thù.

Khi bàn tăng truyền thụ võ công Tu La thần pháp cho đồ đệ đã buột đồ đệ hứa với không được dụng nó để tranh giành danh lợi.

- Đệ tử luôn nhớ lời giáo huấn của tôn sư.

- Người đã quên. Người đã có ngoại danh Lãnh Diện Tu La. Cái danh đó đã lẫy lừng khắp cõi Trung nguyên. Thế có giữ lời của người với bàn tăng không?

Vĩnh Hưng dập đầu:

- Đệ tử biết lỗi của đệ tử.

Vị cao tăng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Người còn thất ngôn với bàn tăng một điều nữa.

- Đệ tử đệ tử đã Chạm đến những con xúc xác.

- A di đà Phật... Không sai... Người đã từng hứa với bàn tăng nếu chạm đến những con xúc xác thì thế nào?

- Đệ tử sẽ tự hủy thân trước mặt sư phụ.

- Lời hứa đó người còn giữ trong lòng không?

- Đệ tử không quên.

- Vậy sao người còn đánh cược với Thảm Mộc Phong?

Mặt Vĩnh Hưng tái xám lại:

- Sư phụ...

- A di đà Phật... Đây là oan nghiệt mà người phải nhận lãnh khi thất hứa với tôn sư.

- Đệ tử sẽ tự xử trước mặt tôn sư.

Vĩnh Hưng thở ra rồi từ tốn nói:

- Trước khi đệ tử tự xử hủy thân mình, đệ tử mong tôn sư cho một cơ hội. Đúng ngày rằm này đệ tử và Đoạn Hồn Tử kiếm Giang Hùng sẽ giao đấu với nhau trên Sanh Tử bình một trận. Đệ tử muốn đưa hãn về Thiếu Lâm tự, rồi sẽ tự hủy thân mình.

- A di đà Phật... Người đã gieo họa thì tự giải họa, nhưng bàn tăng nghĩ oan nghiệt này người không tự hóa giải được đâu. Đây có lẽ là ý của trời.

vị Cao tăng đứng lên.

Người bước đến bên Vĩnh Hưng:

- ĐỒ đệ, bàn tăng không muốn võ công tối thượng Tu La Thần Pháp thất truyền. Hãy nhớ lời ta nói. Sau này bàn tăng không bao giờ nhìn mặt đồ đệ nữa.

Vị cao tăng nói dứt câu bước thẳng ra cửa thảo cốc. Vĩnh Hưng chồm theo nói:

- Sư tôn, đệ tử sẽ theo sư tôn.

Dừng bước ngay ngưỡng cửa thảo cốc, vị cao tăng khắc khổ nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Đường bần tăng đi không hạp với người.

Lời nói của vị cao tăng còn đọng trong thính nhĩ của Đàm Vĩnh Hưng thì người đã thi triển Tu La bộ pháp. Gần như vị cao tăng vừa quay mình thì bóng của người cũng mất hút ngay chằng để lại dấu tích gì.

Vĩnh Hưng gọi theo:

- Sư tôn.

Tiếng gọi của Vĩnh Hưng vang lên lờng lộng, nhưng chẳng có ai đáp lời chàng. Chính trong sự im lặng đó, Vĩnh Hưng mới cảm thấy trong lòng mình có một nỗi muộn phiền dần vật.